

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21198/2024
28.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца Предузећа за промет робе на велико и мало „Топлица“ д.о.о. Сремчица из Београда, чији је пуномоћник Сања Станковић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Мила Јанковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2672/23 од 10.04.2024. године, у седници одржаној 28.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2672/23 од 10.04.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2672/23 од 10.04.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1265/15 од 02.02.2023. године, којом је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу исплати 43.680 евра са каматом по стопи Европске централне банке за валуту евро на месечне износе од по 1.040 евра за временски период 01.08.2011. – 01.01.2015. године, почев од 01. у месецу до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и тужилац обавезан да туженој накнади парничне трошкове од 22.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби чланова 403. став 3. и 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Тужилац ревизијом побија оцену доказа и правилност чињеничног утврђења, из ког разлога се у конкретном случају када је другостепени суд потврдио првостепену пресуду ревизија по члану 407. ЗПП не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању тужена је од тужиоца у периоду од 2006. до 2009. године куповала на рате покретне ствари за домаћинство и грађевински материјал, за које није добијала рачуне, нити гаранције. Интерне евиденције дуга, коме је приписивана камата, водили су оснивач тужиоца ББ, супруг законског заступника тужиоца и тужена. У евиденцији тужене исплату сваке рате потврђивали су ББ, односно запослени код тужиоца. Дана 28.06.2011. године сачињена је признаница, по којој је обавеза тужене да ББ исплати дуг од 86.590 евра у 42 месечне рате од по 2.060 евра. У овој исправи констатовано је да дуг чини 43.680 евра, који износ је предмет ове парнице, као и дуг на име позајмице од 42.890 евра, који је тужена обавезана да исплати ББ правноснажном пресудом Вишег суда у Београду П 1264/15 од 23.01.2019. године. У опомени пред утужење 09.06.2015. године тужилац од тужене захтева исплату неизмиреног дуга од 36.416,45 евра. Према евиденцији тужене закључно са 21.02.2014. године она је на име купљених ствари исплатила 36.683,40 евра, што је више од дуга наведеног у опомени.

Пошто је тужена до 21.02.2014. године исплатила више од дугованог по евиденцији тужиоца на основу које је послао опомену пред утужење, нижестепени судови налазе да приговор застарелости потраживања није основан у смислу члана 371. Закона о облигационим односима, али да је неоснован и тужбени захтев пошто је обавеза престала по члану 295. став 1. Закона о облигационим односима.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Из чињеничног утврђења следи да тужилац, правно лице као доказ садржине сукцесивно закључиваних уговора о продаји робе туженој није сачињавао рачуне, али супротно наводима ревизије ова чињеница није оцењена као битна за одлуку о постављеном тужбеном захтеву. Наиме, у одсуству рачуноводствених исправа за вођење књиговодствене евиденције тужиоца, судови су спорне чињенице постојања и висине дуга утврдили на основу писмене евиденције, коју је водила тужена и која садржи потписе оснивача и запослених код тужиоца, као потврду исплате рата. Пошто је на основу расположивих доказа утврђено да је тужена спорну обавезу у целости измирила, правилно је одбијен као неоснован тужбени захтев заснован на садржини признанице сачињене 28.06.2011. године. Чињеницу да је тужена након тог времена вршила исплате потврђује садржина опомене пред утужење коју јој је тужилац послао 09.06.2015. године. Стога, када тужилац није доказао постојање неизмиреног дуга након извршених исплата рата до 21.02.2014. године, правилан је закључак да је спорна обавеза престала испуњењем у смислу члана 295. став 1. Закона о облигационим односима.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за одлучивање, па је на основу одредби чланова 165. став 1. и 154. ЗПП, одбијен захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић